

— А пъкъ азъ до града още не съмъ ходилъ. Кой знае, колко е хубаво да се разхожда човѣкъ по свѣта. . .

— Не бързай, сине, — обажда се внезапно дѣдо Боню, — ще дойде време и ти да тръгнешъ, далечъ да отидешъ, само дано неволята те не подгони. Тогазъ често ще си спомняшъ за наше село и ще въздишашъ. Я слушайте вие, какво ще ви каже дѣдо ви Боню: нѣма по-хубаво мѣсто отъ нашенско. Да може тѣй. . . всѣки да си седи, кждето се е родилъ. Погледнете нивята, дето сж ги орали вашитѣ бащи и бащитѣ на вашитѣ бащи, какви сж хубави, какъ буйно сж израсли. Утричко като мине свети Георги съ своето врано конче да ги обходи и той ще се радва.

— Кой ще мине?

— Свети Георги; не сте ли чували, какъ той всѣка пролѣтъ обхожда нивята?

— Не сме. Разкажи ни, дѣдо Боню! — замолватъ въ единъ гласъ воловарчетата.

— Да ви разкажа. Веднажъ въ годината слиза той. Още не се зазорило, още мъглата не се дигнала надъ полето, и откъмъ планината се дочува трѣсъкъ и гръмъ: свети Георги подковава врано конче съ златни петала, за пжтъ се готви. „Кжде бързашъ, сине?“ — пита стара майка. „Бързамъ, майко, додето хората още спятъ, искамъ да обходя полето, нивята да видя, дали зимнитѣ сж изклашили, дали пролѣтнитѣ сж поникнали“. И додето това да изрече, метва се на кончето, а то като вихъръ се понася, земята трепери подъ нозетѣ му. Ей го всрѣдъ нивята. Спира се светецътъ и радостна усмивка свѣтва на лицето му, като вижда зеления губеръ наоколо. И повдига той ржка за бла-